

Τὸ ἀρχ. ἀμάρτ. ἀναμασῶ, τοῦ ὁποίου τὸ μέσ. ἀναμασῶμαι παρ' Ἀριστοφ. Τὸ ἀνεμασειῶ, ὅπερ καὶ παρὰ Σομ., ἔχει τὸ εἰ ἐκ τοῦ μέσ. ἀναμασειέμαι. Παρὰ Γερμ. τύπ. ἀναμασειῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. μασῶ ἐκ νέου τὴν τροφήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων κοιν.: Σὺν ἀνεμασειοῦν τὰ ζευτὰ ξεκουρίζονται Κάρπ. Ἡ κατοίκα ἀναμασειέται Ζάκ. || Φρ. μεταφ. Ἀναμασῇ τὰ λόγια του (ἐπὶ τοῦ ἀτέχνως καὶ δυσκόλως ἐξευρίσκοντος καὶ ἐπαναλαμβάνοντος δικαιολογίαν τινά). Ὅλο τὰ ἴδια ἀναμασῇ (ἐπὶ τοῦ ἀηδῶς περιττολογοῦντος) κοιν. Συνών. ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασσουλίζω, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω. 2) Μασῶ καλῶς Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν ἀναμασῇς τὸ κοῦρας, δὲν εἶναι βαρυστόμαχο.

*ἀναματερί τό, ναματερί Καπ. (Φερτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναματερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται ὁ εἰς τὴν θεῖαν κοινωνίαν χρησιμοποιούμενος οἶνος. Συνών. ἀναματερό, ἀναματήρι.

ἀναματερό τό, ναματερόν Κῶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ναματερό Ἡπ. Θήρ. Κύθηρ. κ. ἄ. ἀναματερό σύνηθ. ἀναματιρό βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνᾶμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερό.

*Ἀναματερί, ὁ ἰδ.: Βάζω ἀνᾶμα ἔς τ' ἀναματερό σύνηθ.

ἀναματήρι τό, ναματήρι ἄγν. τόπ. ἀναματήρι Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. ἀναματέρι Πελοπν. (Λακων.) ἀναματήρ Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνᾶμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-τήρι ἀντὶ ἀναματιτήρι.

1) Δοχεῖον τοῦ ἀνάματος ἐνθ' ἀν. Συνών. *ἀναματερί, ἀναματερό. 2) Πληθ., τὰ εἰς τὴν τέλεσιν τῆς λειτουργίας χρήσιμα ἀντικείμενα, ὡς οἶνος, ἄρτος, ἴδιωρ, λιβανωτὸς κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀναματιάζω Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ματιάζω.

Νεύω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἦθελε καὶ νὰ πῇ καὶ τὸν ἀναμάτισε νὰ μὴν τὸ πῇ.

ἀναματσώνω Δ.Κρήτ. ἀνεματσώνω Α.Κρήτ. Μέσ. ἀναματσώνουμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *ματσώνω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀπειλῶ τινὰ ὑψώνων ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἢ ράβδον καὶ γενικῶς ἀπειλῶ Κρήτ.: Μὴ μ' ἀναματσώνης, γιατί θὰ σὲ κοπανίσω. Τίνος ἀνεματσώνεις; θαρεῖς πῶς σὲ φοβοῦμαι; Ἀνεματσώνει νὰ τὸνε χτυπήσῃ. Τὸ σκυλλάκι ἀνεματσώνει (γρυλίζει δεικνύον τοὺς ὀδόντας). || Ἄσμ.

Ἡ ζουρίδα τοῦ γρυλλώνει κι ἄρκαλος ἀνεματσώνει (ζουρίδα = εἶδος ἰκτίδος, ἄρκαλος = τρώχος). 2) Κτυπῶ Κρήτ.: Ὡστό νὰ τ' ἀνεματσώσω τρύπωξε. Συνών. δέρονω, χτυπῶ.

Β) Μέσ. ἀμτβ. 1) Λαμβάνω στάσιν ἀπειλητικὴν ἢ ἀμυντικὴν κατὰ τινος Πελοπν. (Μάν.): Κοίτα τὸν κοῦρο πῶς ἀναματσώνεται! Ἦρθε νὰ μὲ βαρέσῃ, ἀναματσώθηκα κ' ἐγὼ μ' ἓνα κοδομάτσουκο. 2) Προσποιοῦμαι τὸν γενναῖον, κομπάζω Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, ἀντρεῖ-εύομαι (ἰδ. ἀντρεῖεύω), κοκορεύομαι, συνών. φρ. κάνω τὸν παλλήκαρᾶ.

ἀναμέλα ἢ, Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. Στρόπον.) Κέρκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Καλοσκοπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. ἀνιμέλα Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ μεταξοσκώληξ ὅταν μεταμορφώνεται εἰς ψυχὴν Εὐβ. (Κάρυστ. Στρόπον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ.: Ἀμα δὲν τὰ θυμίσ'ς τὰ κονκούλλια τρυπᾶν κι βγαίν'νι ἀναμέλις Στρόπον. Δὲν κάθεται ἥσυχος, κάνει σὰν ἀναμέλα Ἀνδρίτσ. || Φρ. Ἀναμέλες ἔχει (ἐπὶ ζωηροῦ καὶ ἀνησυχου παιδίου) Λάστ. Μαρή ἀναμέλα! (πρὸς κόρην ἰσχνὴν) Στρόπον. 2) Σκώληξ τις γεννώμενος ἐντὸς τῶν ὠτων ἢ τῶν κεράτων ζώων τινῶν Στερελλ. (Καλοσκοπ.) — Λεξ. Αἰν. 3) Ὁ λαβυρίνθος τοῦ ὠτός καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀκουστικά ὄργανα (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τοῦ λαβυρίνθου πρὸς τὴν τοῦ σκώληκος) Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Φρ. Μ' πῆρις τ'ς ἀναμέλις ἀπ' τ' ἀφτιά μ'! (μὲ ξεκούφανες μὲ τοῖς φωνές σου.) Μὴ βάρισις ἔς τ'ν ἀναμέλα! (συνών. τῇ προηγούμενῃ).

ἀναμελιάζω Λεξ. Αἰν. ἀναμιλιάζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμέλα.

1) Μεταμορφώνομαι εἰς ψυχὴν, ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος Λεξ. Αἰν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ρίγους, τρέμω (ἐκ μεταφ. τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βομβυκίου τρέμει) Εὐβ. (Στρόπον.): Θὰ κορῶν' αὐτὸ τοῦ πιδὶ, κοίτα πῶς ἀναμέλαισι!

ἀνάμενμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάμεσμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ κανεῖς, ἀναμονὴ ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνάμενμαν δουλεία 'κὶ γίνεται Χαλδ. Συνών. ἀναμέσιμον.

ἀναμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνεμένω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσίνογ. Λακων. Λάστ. Μάν.) κ. ἄ. ἀνημένω Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ. κ. ἄ. ἀνιμένου Λυκ. (Μάκρ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἄ. ἑνεμένω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἑνημένοι Σίφν. ἀλαμένω Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. ἀλημένω Ἀμοργ. Ἡράκλ. Θράκ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Γαῦδ. Σφακ.) Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Πάτμ. Σίφν. Σύμ. Τήλ. ἀλιμένου Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἑλαμένω Ρόδ. ἑλημένω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Χάλκ.

Τὸ ἀρχ. ἀναμένω. Τὸ ἀνημένω ἔχει τὸ ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ὡς καὶ ἀναβαρτζάρω - ἀνηβαζ-ζάρω, ἀναβαστῶ - ἀνηαστῶ, ἀναβρῶω - ἀνηβρῶω, ἀναγορεῶω - ἀνηγορεῶω κττ. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 2596 (ἐκδ. SLambros σ. 217) ἔς τὸ Διγεν' ἀπανώ 'τρεξεν, ποσῶς δὲν ἀνημένει. Τὸ ἀνιμένον τῶν βορ. ιδιῶμ. ἐκ τοῦ ἀνεμένω. Τὸ ἀλαμένω κατ' ἀνομ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,328 καὶ 2,436.

1) Προσμένω, περιμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀναμένω ἀπάντησι (φρ. εὐχρηστος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς) κοιν. Τὸν ἀναμένω τόση ὥρα, μὰ δὲ φαίνεται Λακων. Μ' ἀνημένει ὁ φίλος μου Κρήτ. Εἴγες με κ' ἐνέμενά σε ὅλη μέρα Ἀπύρανθ. Ἐνεμέναμε ἐνεμέναμε, μὰ δὲν ἐξετόνισες (ἐφάνης) αὐτόθ. Δὲ βορῶ νὰ κάθωμαι νὰ χασομερῶ νὰ τὸνε ἀνεμένω αὐτόθ. Μὴ σπονδάξης νὰ φάς κι ἀνεμένω σε Θήρ. Ἀνέμενέ με αἰτοῦ νὰ σοῦ δείξω γὼ τίνος μιλᾷς ἐτσαδά! αὐτόθ. Ἀάμενέ με κομμάτι Ρόδ. Ἐλήμενα τόση ὥρα αὐτόθ. Βαρέθηκα νὰ ἑλαμένω σε αὐτόθ. Τόση ὥρα ἑλημένω σε Σύμ. Σὲ ἑλήμενα νὰ ῥτῆς, ἀλλὰ δὲν ἦρτες Κῶς Πότε νὰ σὲ ἑλήμενω;